

Kolay sanmayın dostlar.
Benimki de bana zor.
İki adım hücrede,
Her geçen gün azan siyatiğim yok.
Sizler kadar özgürüm.
Ne özgürlük ama!
Hepimizi dışarı salıp
Vatanı hapsetmişler.
Böyle özgürlük,
Siyatikten beter.

Beni yakalasalar,
İlk celsede asarlar.
Güçlü olduklarından değil,
Korkak olduklarından!
Öyle korkaklar ki,
Sesimizi duysalar,
İlk solukta boğulurlar.
Firari olduğumu bilen yok.
Umursayan da .

Sahipsiz bir çağ bu.
Ne bir şairin kırk küsur dile çevrilen şiiri var,
Ne bir kahramanın korku salan meydan okuyuşu.
Leş gibi bilgelik taslayan cehalete saplamışız,
O canım vatan sevgisini.
Öyle bir saplamışız ki,
Hainin bağrımızı delen cüreti bile,
Bir milim kıpırdatamıyor.

Fakat durun!
Daha ne gördük ki.
Dedeleri de onlar gibi gülerken,
Boyunlarında buldular yağlı ilmeği.
İstiklal Mahkemesinden,
Darağacına giderlerken,

Son ana kadar umutla beklediler,
İşgal güçlerinin zafer haberini.

Klavyeyle ekrana “barış” yazmak ne kolay.
Vatan, özgürlük, bağımsızlık yazmak da.
Klavyenin ruhsuz tıkırtısını boş ver,
Kalemle yazabiliyor musun,
Sen ona bak!

Beni yakalasalar,
İlk celsede asarlar.
Şuracıkta saklayın beni.
Toplanın etrafıma,
Anlatacaklarım var.
Ama önce,
İçinizden biri rakı versin,
Diğeri sırtımızı sıvazlasın.
En sevdalınız gözümüzün yaşını silerken,
Ağız dolusu sövsün en genç olanınız.
Çocuksu bulur, güleriz belki.

İkinci dirilişe şahitlik ettiğinden habersiz,
Şaşkının biri düşmeden içine,
Kaldırın şu işbirlikçi kasveti ortalıktan.

Beni yakalasalar,
Vallahi asarlar.
Hem de zamanın ipiyle asalar.
Kimse bilmez neyle suçlandığımı.
Atatürk’e, Nazım’a, Deniz’e dedikleri gibi,
“Vatan haini” bile demezler.
Terör örgütü üyesi deyip,
Adam gibi yatırmazlar mapusta.

Beni yakalasalar,
Asarlar.
Kendimi umursadığımdan değil,
Sizi düşünürüm.
Bu rezil çağın
Neresine gömersiniz beni. . .

Seçkin Ergün / Güncel Meydan

